

Sygn. akt VIII GC 897/13 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

(zaoczny w stosunku do Zakład (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością

spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O.)

Dnia 30 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Białymstoku VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący : SSR Ewa Kurowska

Protokolant: Małgorzata Białous

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2014 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa B. Spółdzielni Mieszkaniowej w B.

przeciwko Zakład (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej w O. oraz

Zakład (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego Zakład (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w O. na rzecz powoda B. Spółdzielnia Mieszkaniowej w B. kwotę 12 243,75 złotych (dwanaście tysięcy dwieście czterdzieści trzy złote siedemdziesiąt pięć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 24.07.2013 r. do dnia zapłaty;

zasądza od pozwanego Zakładu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powoda B. Spółdzielnia Mieszkaniowej w B. kwotę 12 243,75 złotych (dwanaście tysięcy dwieście czterdzieści trzy złote siedemdziesiąt pięć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 24.07.2013 r. do dnia zapłat,

z tym, że spełnienie świadczenia zasądzonego niniejszym wyrokiem przez pozwanego Zakład (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową w O. zwolni pozwanego Zakład (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W. z obowiązku świadczenia, zaś spełnienie świadczenia przez pozwanego Zakład (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zasądzonego niniejszym wyrokiem, zwolni pozwaną Zakład (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową w O. z obowiązku świadczenia.

II. Zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 3030,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2417,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

III. Wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie należności z pkt I i II zasądzonych od pozwanego Zakład (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w O..

SSR Ewa Kurowska

Sygn. akt. VIII GC 897/13

UZASADNIENIE

Powódka B.Spółdzielnia Mieszkaniowa w B.wniosła pozew przeciwko Zakład (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W.(dalej pozwany ad. 1) oraz Zakład (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej w O.(dalej pozwany ad. 2) o zapłatę solidarnie kwoty 12.243,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot wskazanych w pozwie do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazała, że kwota dochodzona pozwem stanowi czynsz za bezumowne korzystanie z lokalu położonego w B.przy ul. (...)za wrzesień i październik 2012 roku oraz za połowę lutego 2013 roku (k. 3-6).

W odpowiedzi na pozew pozwany ad. 1 wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania. Wskazał, że jest podnajemcą pozwanego ad 2. i uiszczał na jego rzecz należności z tytułu czynszu najmu. Zaprzeczył, jakoby on, czy też pozwany ad. 2 korzystał z przedmiotowego lokalu bez umowy (k. 43-44).

Pozwany ad. 2 mimo zobowiązania Sądu, nie złożył w określonym terminie odpowiedzi na pozew i nie przedstawił swojego stanowiska w sprawie. Prawidłowo powiadomiony o terminie posiedzenia wyznaczonego na rozprawę (k. 108), wymieniony pozwany nie stawił się, przez co w sprawie zaszyły przesłanki do wydania w stosunku do niego wyroku zaocznego.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 08.02.2001 roku powód zawarł z A. M. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Zakłady (...) A. M. umowę najmu lokalu użytkowego o pow. 108m² położonego w B. przy ul. (...). Kwotę czynszu najmu ustalono na 4.130,24 zł plus opłaty za dodatkowe świadczenia w kwocie 554,65 zł. Zgodnie z umową, powód miał prawo do półrocznej waloryzacji stawki eksploatacji podstawowej. Czynsz był uiszczany na podstawie faktur VAT wystawianych przez powódkę (umowa, k. 18-20).

Najemca jednak zaniechał opłacania czynszu i opłat dodatkowych, dlatego też dniu 07.01.2008 roku powódka wypowiedziała mu umowę i wezwała A. M. do zwrotu lokalu (k. 22). Pomimo tego, lokal nie został wydany powódce, A. M. nadal korzystał z niego bezumownie. W związku z tym, powódka nadal wystawiała faktury VAT za korzystanie z przedmiotowego lokalu, zgodnie z wysokością czynszu określoną w umowie najmu (k. 75).

Od marca 2011 roku faktury za bezumowne korzystanie z przedmiotowego lokalu były wystawiane na Zakład (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością sp. k. (pozwany ad. 2) z uwagi na zmianę osoby korzystającej z lokalu, o czym powiadomiono powódkę (k.2,70).

Następnie w 2012 roku, w trakcie postępowania sądowego toczącego się w sprawie o sygn. akt I C 2787/12, powódka powzięła informację, iż osobą faktycznie korzystającą z przedmiotowego lokalu jest pozwany ad 1 (kserokopia protokołu rozprawy I C 2787/12, k. 77-82).

W międzyczasie powódka występowała przeciwko pozwanemu ad. 2 o zapłatę należności za bezumowne korzystanie z przedmiotowego lokalu. W toku toczących się postępowań zapadły orzeczenia uwzględniające roszczenia powódki w całości, w tym nakazujący pozwanemu ad. 2 opróżnienie i wydanie przedmiotowego lokalu (akta VIII GNc 890/12, VIII GNc 4549/12, VIII GC 449/12 Sądu Rejonowego w Białymstoku).

Wyżej wskazane okoliczności były w bezsporne.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo należało uwzględnić w całości.

Na wstępie stwierdzić należy, iż podstawy dochodzenia roszczenia powódki od pozwanych są różne, bowiem pozwany ad. 1 jest zobowiązany do spełnienia świadczenia na rzecz powódki z tytułu bezumownego korzystania z rzeczy, tj. lokalu użytkowego, natomiast pozwany ad. 2 ponosi odpowiedzialność deliktową za bezprawne przekazanie

lokalu stanowiącego własność powódki do korzystania pozwanemu ad. 1. Dlatego też Sąd uznał, iż odpowiedzialność pozwanych jest odpowiedzialnością in solidum.

W pierwszej kolejności zostaną omówione podstawy odpowiedzialności obu pozwanych, następnie zaś przesłanki przemawiające za zastosowaniem wobec nich zasad odpowiedzialności in solidum.

Zgodnie z art. 659 § 1 k.c., przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nie oznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ustalono, iż w okresach, za które powódka dochodzi wynagrodzenia tytułem bezumownego korzystania z lokalu, jego użytkownikiem był pozwany ad 1. Przyznał to sam pozwany ad. 1 w odpowiedzi na pozew (k. 43-44), jednakże jego zdaniem użytkował on przedmiotowy lokal jako podnajemca pozwanego ad. 2, który był najemcą przedmiotowego lokalu.

Zgodnie z art. 230 k.c., przepisy dotyczące roszczeń właściciela przeciwko samoistnemu posiadaczowi o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy, [...], stosuje się odpowiednio do stosunku między właścicielem rzeczy a posiadaczem zależnym, o ile z przepisów regulujących ten stosunek nie wynika nic innego.

Obowiązki samoistnego posiadacza rzeczy względem jej właściciela regulują przepisy art. 224 i 225 k.c. Zgodnie z powyższymi przepisami, samoistny posiadacz w dobrej wierze nie jest odpowiedzialny względem właściciela do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy, ani też nie jest odpowiedzialny za jej uszkodzenie lub utratę (art. 224§1 k.c.). Jednakże nabywa tę odpowiedzialność w chwili, w której dowiedział się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa (art. 224§2 k.c.). Podobnie kształtują się obowiązki samoistnego posiadacza rzeczy w złej wierze względem właściciela, jednakże jego odpowiedzialność jest dodatkowo zaostrzona (art. 225 k.c.).

Z powyższego wynika, iż w sytuacji braku szczególnej regulacji prawnej dotyczącej stosunku pomiędzy właścicielem a posiadaczem zależnym należy, w razie trwającego (bezprawnie) posiadania zależnego, stosować do rozliczeń stron, koniecznych ze względu na wygaśnięcie uprawnienia do władania rzeczą, przepisy art. 224-226 k.c. (z odesłania art. 230 k.c.) (Gniewek E., Komentarz do art. 230 kodeksu cywilnego, [w:] Gniewek E., Kodeks cywilny. Księga druga. Własność i inne prawa rzeczowe. Komentarz, Zakamycze, 2001).

W ocenie Sądu, twierdzenie pozwanego ad. 1, iż korzystał z lokalu jako podnajemca jest bezzasadne. Przede wszystkim należy wskazać, iż pozwanego ad. 2 i powódkę nie łączyła umowa najmu przedmiotowego lokalu. Umowa najmu ww. lokalu była zawarta pomiędzy powódką a A. M. w 2001 roku, następnie została wypowiedziana przez powódkę w 2008 roku. Po tej dacie powódka nie zawarła umowy najmu niniejszego lokalu z pozwanym ad. 2 ani w formie pisemnej ani w sposób dorozumiany. W szczególności wskazuje na to korespondencja prowadzona przez powódkę z pozwanym ad. 2 w 2011 roku, kiedy to pozwany ad. 2 chciał zawrzeć umowę najmu lokalu z powódką, na co ta nie wyrażała zgody (k. 69-71). Ponadto powódka występowała do pozwanego ad. 2 o opróżnienie i wydanie przedmiotowego lokalu, czego efektem było skierowanie sprawy do Sądu i wydanie wyroku nakazującego eksmisję pozwanego ad. 2 (k. 63-67, akta VII GC 449/12, k.39). Dodatkowo należy podkreślić, iż umowa najmu zawarta przez powódkę z A. M. w 2001 roku nie pozwalała najemcy na podnajem przedmiotowego lokalu bez zgody wynajmującego na piśmie (k. 19 v).

Również bezzasadne jest twierdzenie pozwanego ad. 1, iż wystawianie przez powódkę faktury VAT na rzecz pozwanego ad. 2 za korzystanie z lokalu świadczą o zawarciu przez strony umowy najmu. Mając na uwadze zdecydowane stanowisko powódki zawarte w pismach kierowanych do pozwanego ad. 2 w 2011 i 2012 roku należy wskazać, iż nie pozwala to na przyjęcie, że umowa najmu została zawarta przez nich w sposób dorozumiany. W obliczu takiego kategorycznego stanowiska powoda, brak jest podstaw do uznania, że samo wystawianie faktur za korzystanie z lokalu świadczyło o tym, iż strony zawarły umowę najmu w sposób dorozumiany. Co więcej z ww. faktur wynika, iż były one wystawiane za eksploatację lokalu, a nie z tytułu czynszu (k.28,30,32). Mając zatem na względzie jednoznaczne w tym zakresie stanowisko reprezentowane w orzecznictwie sądów powszechnych, jak i Sądu Najwyższego, że faktura, a nawet jej zaewidencjonowanie w księgach podatkowych i uwzględnienie w rozliczeniach podatkowych nie stanowią dowodu, iż doszło do zawarcia umowy i jej wykonania, a przeciwnie jest dokumentem księgowym, który należy

traktować jak wezwanie do zapłaty, stwierdzić należy, iż sam fakt wystawienia faktury VAT nie uprawnia do przyjęcia, iż między stronami doszło do zawarcia umowy najmu (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 09.01.2013 r. w sprawie V ACa 648/12, wyrok Sąd Najwyższego z dnia 16 września 2004 r. w sprawie IV CK 659/03, publ. LEX nr 146328).

Powódka, zgodnie z przytoczonymi wyżej przepisami, jako właścicielka przedmiotowego lokalu, miała prawo do wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z tegoż lokalu, stąd też wystawiła pozwanemu ad. 2 faktury VAT, które następnie on refakturował na rzecz pozwanego ad. 1 (k. 51-52v). Przy czym pozwani nie kwestionowali wysokości czynszu należnego za ten okres i taką też kwotę należało uznać za odpowiadającą wynagrodzeniu, o którym mowa w art. 230 k.c. Zgodnie bowiem z ugruntowanym stanowiskiem doktryny w tym zakresie na wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy składa się to wszystko, co właściciel mógłby uzyskać, gdyby ją oddał do korzystania na podstawie określonego stosunku prawnego np. najmu, dzierżawy (zob. Kidyba A. (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom II. Własność i inne prawa rzeczowe. Lex 2012). Pozwany ad. 1 miał zatem obowiązek uiszczenia tych należności na rzecz powódki, nie zaś na rzecz pozwanego ad. 2, któremu nie przysługiwał żaden tytuł prawny do władania przedmiotową nieruchomością. Niewątpliwie powódka nie otrzymała wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z przedmiotowej nieruchomości za okresy objęte treścią pozwu. Co prawda, pozwany ad. 1 przedstawił dokumenty wskazujące, iż należności z refaktur wystawianych przez pozwanego ad. 2 uiszczył (k.51-54), ale następnie zobowiązany przez Sąd do złożenia stosownej dokumentacji księgowej za okres od września 2012 roku do marca 2013 roku, która potwierdziłaby faktyczne poniesienie kosztów najmu, takowej dokumentacji nie złożył (k. 104). W obliczu zatem całokształtu materiału dowodowego, a także okoliczności, iż z ww. dokumentów przedłożonych przez pozwanego ad. 1 nie wynika kto je wystawił i na czyją rzecz uznać należało, iż dokumenty KW zostały sporządzone wyłącznie na potrzeby niniejszego postępowania i miały potwierdzić rzekomo wiążący pozwanym stosunek podnajmu i regulowanie należności przez pozwanego ad. 1. Co więcej pozwany ad. 1 nie wykonał zobowiązania Sądu także co do wskazania numeru rachunku bankowego, ani nie złożył wyciągu ze swego rachunku za wskazany okres, który faktycznie mógłby potwierdzić wykonywane transakcje. W ocenie Sądu, pozwany ad. 1 nie udowodnił zatem, iż faktycznie był podnajemcą pozwanego ad. 2.

Za zasadnością powyżej opisanego rozumowania, a także potwierdzającą okoliczność, iż pozwany ad. 1 miał świadomość sytuacji prawnej lokalu z którego korzystał, a zatem należy do niego zastosować reżim posiadacza w złej wierze, przemawia także okoliczność, iż jak wynika z materiału dowodowego A. M., który był najemcą przedmiotowego lokalu, a następnie korzystał z niego bezumownie, prowadził przedsiębiorstwo pozwanego ad. 2 w okresie objętym niniejszym postępowaniem. Natomiast przedsiębiorstwo pozwanego ad. 1 było prowadzone przez jego małżonkę H. M. oraz syna M. M.. Lokal był zajmowany przez pozwanego ad. 1, jednak pracowali tam pracownicy pozwanego ad. 2, ponadto strony mają wspólną filię w Z. (ksero protokołu rozprawy w sprawie I C 2767/12 SR w/ k. 77-82). Sytuacja taka trwała jeszcze na moment wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie, co potwierdzają odpisy KRS obu spółek (k. 11-17). Z tego powodu trudno jest uznać, iż prowadząca przedsiębiorstwo pozwanego ad. 1 H. M. i jednocześnie wspólnik pozwanego ad. 2 nie wiedziała, iż od 2008 roku jej mąż i reprezentowane przez niego przedsiębiorstwo korzysta z przedmiotowego lokalu bezumownie.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Pozwany ad. 1 wywodzi skutki prawne z faktu istnienia umowy najmu między powódką a pozwanym ad. 2 oraz istnienia umowy podnajmu pomiędzy nim a pozwanym ad. 2, tym samym na nim spoczywał ciężar dowodu w powyższym zakresie. Ciężar udowodnienia faktu rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r., sygn. akt II CSK 293/07, publ. LEX nr 487510). W sytuacji, gdy pozwany ad. 1 wnosi o oddalenie powództwa z uwagi na istnienie ważnego stosunku prawnego między stronami w postaci umowy najmu oraz podnajmu, to powinien on zgodnie z art. 232 k.p.c. przedstawić dowody na poparcie swojego stanowiska. Pozwany ad. 1 zgłaszał jedynie twierdzenia, których nie poparł dowodami, co więcej, nie znajdują one poparcia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Jeszcze raz podkreślenia wymaga fakt, iż pozwany ad. 1 nie wywiązał się z zobowiązania Sądu do przedłożenia stosownych dokumentów. W tej sytuacji pozwany ad. 1 powinien liczyć się możliwością negatywnej oceny takiego zachowania przez Sąd zgodnie z art. 233 § 2 k.p.c. Mając na uwadze całokształt materiału dowodowego, Sąd uznał, iż pozwany ad. 1 nie przedłożył ww. dokumentów, bowiem nie potwierdzają one jego stanowiska.

W tym miejscu należy wskazać, iż podstawą do zasądzenia roszczenia na rzecz powódki od pozwanego ad. 2 był art. 415 k.c. Zgodnie z jego treścią, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazuje jednoznacznie, iż pozwany ad. 2 od 2011 roku użytkował lokal powódki bezumownie, następnie zaś w 2012 roku przekazał ten lokal do używania pozwanemu ad. 1. Pomimo tego, nie poinformował o tym fakcie powódki, która nadal wystawiała na jego rzecz faktury VAT za bezumowne korzystanie z lokalu. Potwierdzeniem tych okoliczności jest korespondencja powódki i pozwanego ad. 2 z lat 2011-2012 (k. 60-71), faktury wystawiane na rzecz pozwanego ad. 1 (k. 51-52v), a także kserokopia protokołu rozprawy z dnia 16.04.2013 roku w sprawie o sygn. I C 2787/12 Sądu Rejonowego w Białymstoku (k. 77-82).

Pozwany ad. 2 nie posiadał tytułu prawnego do rozporządzania nieruchomością powódki, od momentu rozwiązania umowy, powódka starała się, by lokal został opróżniony i jej zwrócony, w szczególności te starania nasiliły się w 2012 roku, na co wskazuje prowadzona pomiędzy nią a pozwanym ad. 2 korespondencja, a także orzeczenie Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 17lipca 2012 roku (akta VIII GC 449/12, k.39). Pozwany ad. 2 miał przy tym świadomość, iż powódka w każdej chwili może wystąpić z powództwem o eksmisję z przedmiotowego lokalu. Wskazują na powyższe pisma pozwanego ad. 2 do powódki, w których zwracał się on z prośbą o powstrzymanie się z tego rodzaju decyzją. Fakt, iż działania powódki były rozciągnięte w czasie nie świadczy, w ocenie Sądu, o tym, iż godziła się ona na zajmowanie jej lokalu bezumownie, ani tym bardziej, że w sposób dorozumiany zawarła z pozwanym ad. 2 umowę najmu tegoż lokalu. Opieszałość powódki w podjęciu stosownych działań w celu odzyskania swojej własności była jej decyzją, a przy uwzględnieniu stanowczego jej stanowiska zawartego w pismach z 2011 i 2012 roku kierowanych do pozwanego ad. 2 nie sposób przyjąć, że strony rzeczywiście w sposób dorozumiany zawarły umowę najmu przedmiotowego lokalu.

Czyn pozwanego ad. 2 w postaci przekazania pozwanemu ad. 1 przedmiotowego lokalu do używania, rzekomo w formie podnajmu, ma niewątpliwie charakter bezprawny. Jak wskazano wyżej, nie miał on żadnego uprawnienia do posiadania przedmiotowego lokalu, ani tym bardziej do rozporządzenia nim. Pozwany ad. 2 regulował należności wobec powódki w sposób nieregularny (zestawienie k. 25), zaś za wrzesień, październik 2012 roku oraz połowę lutego 2013 roku powódka w ogóle nie otrzymała należnego jej wynagrodzenia. Stąd też należało uznać, iż pozwany ad. 1 naruszył prawo powódki do swobodnego rozporządzania jej własnością.

Zaznaczyć przy tym należy, iż pozwany ad. 2 miał pełną świadomość, iż jego zachowanie jest bezprawne i jako takie narusza prawa powódki. W ocenie Sądu, pozwanemu ad. 2 można przypisać winę umyślną za wyżej wskazany czyn. Po pierwsze, miał on świadomość, że jego zachowanie jest bezprawne, pomimo tego kontynuował podjęty proceder, nie wydał powódce jej lokalu, nie opłacał należności za bezumowne korzystanie z niego, a dodatkowo udostępnił lokal pozwanemu ad. 1., nie tylko bez zgody powódki, ale nawet jakiegokolwiek informacji w tym zakresie. Swoim bezprawnym zachowaniem pozwany ad. 2 wyrządził szkodę powódce w postaci spowodowania pasywów w jej majątku – braku stosownego wynagrodzenia za korzystanie z lokalu będącego jej własnością. Podkreślić przy tym należy, iż gdyby pozwany ad. 2 zgodnie z wolą powódki zwróciłby lokal stanowiący jej własność powódka mogłaby wynająć go i czerpać z tego tytułu korzyści odpowiadające, co najmniej wysokością wynagrodzeniu pobieranego od pozwanego ad. 2. W związku z tym żądana przez powódkę kwota, której wysokość nie była kwestionowana przez pozwanego ad. 2 odpowiada wysokością poniesionej przez nią szkody.

Niewątpliwie zatem zarówno pozwany ad. 1, jak i pozwany ad. 2 są zobowiązani do spełnienia roszczenia dochodzonego niniejszym pozwem na rzecz powódki. W sprawie zachodzą podstawy do uznania, że odpowiedzialność obu pozwanych wobec powódki jest odpowiedzialnością in solidum. Przede wszystkim wstępuje ten sam wierzyciel (czyli powódka), dwóch dłużników, takie same rodzajowo świadczenia, chodzi o zapłatę, przy czym pozwany ad. 1 jest

zobowiązany do zapłaty z tytułu bezumownego korzystania z rzeczy, zaś pozwany ad. 2 jest odpowiedzialny do zapłaty odszkodowania na podstawie art. 415 k.c., przy czym zapłata zmierza do zaspokojenia tego samego interesu prawnego powódki. Stąd też spełnienie świadczenia przez jednego z nich zwalnia pozostałych, przy czym nie było podstaw do przypisywania wszystkim dłużnikom statusu dłużników solidarnych ex lege. Zarówno w orzecznictwie, jak i doktrynie przyjmuje się, że w takiej sytuacji należy w drodze analogii stosować przepisy o solidarności, w szczególności art. 366 k.c. Takim elementem tych przepisów będzie to, że uprawniony może dochodzić roszczenia od jednego lub wszystkich zobowiązanych, a zaspokojenie przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych (art. 366 § 1 k.c.), oraz że aż do zupełnego zaspokojenia wierzyciela wszyscy dłużnicy pozostają zobowiązani - art. 366 § 2 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1968 roku, sygn. akt II CR 409/68, OSNC nr 1969/11/207).

Na marginesie już tylko zauważyć należy, iż zgodnie z art. 369 k.c. zobowiązanie jest solidarne, jeżeli to wynika z ustawy lub czynności prawnej. Ustawa nie przewiduje solidarności, przy tego rodzaju wiążących strony stosunkach, tym bardziej podejmowane przez nie czynności prawne, które w niniejszej sprawie nie miały charakteru umowy zobowiązującej dłużników z tego samego tytułu bądź wspólnego majątku. Stąd też w niniejszej sprawie brak było podstaw do uznania, iż zobowiązanie pozwanych ma charakter solidarny.

Mając na uwadze powyższe, a także okoliczność, iż pozwani nie kwestionowali wysokości dochodzonych należności, a których szczegółowe wyliczenia wynikają z faktur i dokumentów księgowych (k.28-33,25-26) Sąd zasądził od pozwanego ad. 1 oraz od pozwanego ad. 2 na rzecz powódki kwotę 12.243,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 03.04.2013 roku do dnia zapłaty, przy czym w pkt. I sentencji orzeczenia wskazano, że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego z tego obowiązku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c.

W stosunku do pozwanego ad. 2 wydano wyrok zaoczny, bowiem nie stawił się on na którykolwiek z terminów rozprawy, ani też nie ustosunkował się w żaden inny sposób w zakresie żądania pozwu. Wprawdzie składał on pisma w niniejszej sprawie, ale miały one braki formalne, które pomimo zakreślenia stosownego terminu nie były uzupełniane, czego konsekwencją był ich zwrócenie pozwanemu ad. 2 i jako takie nie podlegały uwzględnieniu przez Sąd. Z uwagi na powyższe wystąpiły przesłanki do wydania wyroku zaocznego zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c., nie wystąpiła przy tym przesłanka negatywna określona w art. 340 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., 99 k.p.c. i 105 § 2 k.p.c., obciążając pozwanych solidarnie obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz powódki zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zawartym w uchwale z dnia 07.04.1975 roku sygn. akt III CZP 6/75 (OSNC 1976/2/27), które Sąd orzekający w pełni akceptuje. Wskazano w nim, iż uznawana w doktrynie instytucja solidarności nieprawidłowej (in solidum) polega na odpowiednim stosowaniu przepisów o solidarności uregulowanej w kodeksie cywilnym, zatem w takiej sytuacji stosuje się - w zakresie kosztów procesu - odpowiednio art. 105 § 2 k.p.c. Za takim rozwiązaniem przemawia przede wszystkim adhezyjność orzeczenia o kosztach procesu w stosunku do rozstrzygnięcia co do istoty sprawy.

Na niezbędne i poniesione przez powoda koszty procesu złożyły się: opłata sądowa w kwocie 613 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 złotych określonych zgodnie z § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490), do których doliczyć należało kwotę 17 zł (k. 8) z tytułu poniesionej przez powódkę opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego stosownie do treści części IV załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. nr 225, poz.1635 ze zm.).

Wyrokowi nadano rygor natychmiastowej wykonalności w stosunku do pozwanego ad. 2 na mocy art. 333 § 1 pkt 3) k.p.c.